SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 25. oktobra 2005*

V zadevi T-298/02,

Anna Herrero Romeu, uradnica Komisije Evropskih skupnosti, stanujoča v Bruslju (Belgija), ki jo zastopajo J. García-Gallardo Gil-Fournier, J. Guillem Carrau, D. Domínguez Pérez in A. Sayagués Torres, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopa J. Currall, zastopnik, ob sodelovanju J. Rivas-Andrésa in J. Gutiérrez Gisberta, avocats, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: španščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 10. junija 2002, s katero je bil tožeči stranki zavrnjen izselitveni dodatek, ki je določen v členu 4 Priloge h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropskih skupnosti in pripadajoča odškodnina,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi J. D. Cooke, predsednik, R. García-Valdecasas, sodnik, in V. Trstenjak, sodnica,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave 16. in 17. februarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 69 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) v besedilu, ki se uporabi za to zadevo, določa, da znaša izselitveni dodatek 16 % celote osnove plače, družinskega dodatka in otroškega dodatka za vzdrževanega otroka, do katerih je upravičen uradnik.

2 Člen 4(1) Priloge h Kadrovskim predpisom določa:

„izplačilo izselitvenega dodatka v višini 16 % celote osnovne plače, družinskega dodatka in otroškega dodatka za vzdrževanega otroka se odobri:

(a) uradniku:

— ki nima in nikoli ni imel državljanstva države, na katere ozemlju je kraj njegove razporeditve

in

— ki ni imel, med obdobjem petih let, ki se izteče šest mesecev pred nastopom dela, običajnega bivališča ali opravljal glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju navedene države. Za uporabo te določbe se ne upoštevajo položaji, ki izhajajo iz del, opravljenih za drugo državo ali mednarodno organizacijo;

[…]“

Dejansko stanje

3 Tožeča stranka, španska državljanka, je med januarjem 1993 in novembrom 2001 opravljala poklicno dejavnost na delegaciji Patronata Català Pro Europa (v nadaljevanju: Patronat), subjektu, pooblaščenem, da se zavzema za interese vlade avtonomne skupnosti Katalonije (Comunidad Autónoma de Cataluña) pri institucijah Skupnosti v Bruslju, na podlagi pogodbe, ki jo je s Patronatom podpisala 15. januarja 1993.

4 16. novembra 2001 je tožeča stranka začela delati pri Komisiji kot uradnica. Obdobje petih let, omenjeno v členu 4(1)(a), druga alinea, Priloge VII h Kadrovskim predpisom za pridobitev izselitvenega dodatka, imenovano „referenčno obdobje“, je bilo v tem primeru zajeto med 16. majem 1996 in 15. majem 2001.

5 19. novembra 2001 je imela tožeča stranka razgovor na uradu generalnega direktorata (GD) za „Kadrovske zadeve in administracijo“, da bi določili njene pravice in dopolnili njen osebni list o nastopu dela. Med tem razgovorom so jo ustno opozorili, da ji izselitvenega dodatka začasno ni mogoče dodeliti. Prav tako osebni list, ki so ga sestavili na ta dan, določa, da ji dodatek ni bil priznan.

6 18. januarja 2002 je tožeča stranka poslala noto vodji enote „Uprava pravic“ GD „Kadrovske zadeve in administracija“ s prošnjo, da ji pošljejo predpise, ki obstajajo na področju dodatkov novih uradnikov, ki so predhodno delali pri delegacijah predstavnikov regij v Bruslju. Ker Komisija na to noto ni odgovorila, je tožeča stranka z dopisom z dne 14. februarja 2002 prošnjo ponovila.

7 14. februarja 2002 je tožeča stranka vložila pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov zoper Odločbo z dne 19. novembra 2001.

8 Z odločbo z dne 10. junija je Organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), zavrnil pritožbo tožeče stranke. Iz te odločbe izhaja, da so bili izselitveni dodatek in dodatki, ki so z njim povezani, na podlagi člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom tožeči stranki zavrnjeni, ker je v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, prebivala in opravljala svojo poklicno dejavnost v Bruslju. Natančneje, OPI je zatrjeval, da njena poklicna dejavnost v Patronatu ne pomeni „dela, opravljenega za drugo državo“ v smislu izjeme, ki jo predvideva navedeni člen 4 in jo je zato mogoče upoštevati.

Postopek in predlogi strank

9 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 1. oktobra 2002 vložila zadevno tožbo.

10 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (prvi senat) odločilo, da odpre ustni postopek. V okviru ukrepov procesnega vodstva je Sodišče prve stopnje pozvalo stranki in Kraljevino Španijo, da predložijo določene listine in da odgovorijo na pisna vprašanja. Stranki in Kraljevina Španija so ti zahtevi izpolnili v roku, ki je bil določen.

11 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavah 16. in 17. februarja 2005.

12 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi za nično odločbo z dne 10. junija 2002, s katero so ji bili zavrnjeni izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki;

— Komisiji naloži plačilo vseh stroškov, vključno s stroški, nastalimi v upravnem delu postopka.

13 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo njenih stroškov.

Pravo

Predmet spora

14 Čeprav se predlogi tožeče stranke nanašajo na razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 10. junija 2002 o zavrnitvi pritožbe, vložene 14. februarja 2002 na podlagi

člena 90(2) Kadrovskih predpisov, zoper odločbo z dne 19. novembra 2001, je, v skladu z ustaljeno sodno prakso namen te tožbe, da se zadeva v zvezi z izpodbijanim dejanjem, zoper katero je bila vložena pritožba, predloži Sodišču prve stopnje (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 1997 v zadevi Echauz Brigaldi in drugi proti Komisiji, T-156/95, RecFP, str. I-A-171 in II-509, točka 23, in z dne 15. decembra 1999 v zadevi Latino proti Komisiji, T-300/97, RecFP, str. I-A-259 in II-1263, točka 30). Iz tega izhaja, da je namen te tožbe prav tako razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 19. novembra 2001, s katero so bili tožeči stranki zavrnjeni izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki.

Izselitveni dodatek

15 Tožeča stranka v utemeljevanje tožbe navaja štiri tožbene razloge. Kot prvi tožbeni razlog navaja kršitev člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Drugi tožbeni razlog je napačno ugotovljeno dejansko stanje. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Četrti tožbeni razlog pa temelji na kršitvi načela enakosti obravnavanja.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom

— Trditve strank

16 Tožeča stranka trdi, da ima pravico do izselitvenega dodatka in da je Komisija napačno razložila izjemo, ki je določena v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim

predpisom. Njeno poklicno dejavnost pri Patronatu v Bruslju je treba šteti za „dela, opravljena za drugo državo“, v tem primeru Španijo, in je treba zato to delovno obdobje „izničiti“ z izjemo, ki je določena v členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, in je ne upoštevati pri določitvi referenčnega obdobja.

17 Tožeča stranka najprej zatrjuje, da je sodna praksa Sodišča utemeljila skupnostni pojem za državo, ki delno upošteva pojem države, kot je določen v nacionalnem pravnem redu vsake države članice. Tako je Sodišče upoštevalo, da so javni organi, na katere se nanaša pojem države, tako centralna vlada kot sodni in zakonodajni organi, decentralizirani organi in tudi določeni organi, ki se štejejo za emanacije države (sodbe Sodišča z dne 26. februarja 1986 v zadevi Marshall, 152/84, Recueil, str. 723, in z dne 10. marca 1987 v zadevi Komisija proti Italiji, 199/85, Recueil, str. 1039). Prav tako je Sodišče opredelilo, da država izvaja tako tradicionalne naloge suverena ali oblastne naloge kot naloge intervencionizma v gospodarstvu, ki jih izvršujejo javni organi in organizacije javnega ali zasebnega prava (sodbe Sodišča z dne 17. decembra 1980 v zadevi Komisija proti Belgiji, 149/79, Recueil, str. 3881, in z dne 30. januarja 1985 v zadevi Komisija proti Franciji, 290/83, Recueil, str. 439).

18 Drugič, tožeča stranka navaja ugotovitve o pojmu države v španskem pravnem redu. Tako poudarja, da je španska Ustava utemeljila popolnoma decentraliziran pravni red, ki se imenuje „država avtonomnih skupnosti“, za katerega je značilna delitev pristojnosti med centralno upravo in avtonomnimi skupnostmi. Na ravni pristojnosti na področju prava Skupnosti je Tribunal Constitucional (špansko ustavno sodišče) razsodilo, da Evropska unija ni mednarodno območje in da je treba vprašanja o pravnem redu Skupnosti obravnavati enako kot vprašanja nacionalnega pravnega reda. Tribunal Constitucional je v Odločbi št.165/1994 z dne 26. maja 1994 *(Priloga B.2 k odgovoru na tožbo)* zlasti potrdilo, da naj bi bile drugače kot pri mednarodnih odnosih, za katere je izključno pristojna centralna vlada, „dejavnosti Evropskih skupnosti v neposrednem interesu avtonomne skupnosti“. Tako bi delitev

pristojnosti avtonomne skupnosti zavezala k spremljanju razvoja zakonodajne dejavnosti evropskih institucij, ker bi bile v več primerih organi, odgovorni za prenos zakonodaje Skupnosti, ki bi bili poleg tega še bolj pod vplivom neposrednih učinkov tega, kar bi upravičilo prisotnost predstavništev avtonomnih skupnosti pri Evropski uniji.

19 Poleg tega je tožeča stranka predložila različne dokumente, ki so bili sestavljeni, da bi olajšali upravljanje evropskih zadev centralni španski vladi in avtonomnim skupnostim, kot sta „Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)“ (konferenca za zadeve Evropskih skupnosti), ki je bila ustanovljena leta 1992, da bi povečali sodelovanje med centralno vlado in avtonomnimi skupnostmi na področju zadev Skupnosti. Na podlagi sporazumov, ki so bili sprejeti v tem okviru, naj bi avtonomne skupnosti od leta 1998 sodelovale na sestankih posvetovalnih odborov, ki jim predseduje Komisija, poleg tega pa naj bi zaposleni v avtonomnih skupnostih in stalnem predstavništvu Kraljevine Španije nadaljevali področne tehnične sestanke, da bi zagotovili spremljanje dela Sveta in zakonodajnih iniciativ Skupnosti. Še več, zaposleni, ki delajo za predstavništva avtonomnih skupnosti, so v enakem sistemu zdravstvenega zavarovanja (dostop do španske socialne varnosti z obrazcema E 111 in E 106) in v enakem davčnem sistem (člen 19 Konvencije, ki je bila sklenjena leta 1970 med Kraljevino Španijo in Kraljevino Belgijo zaradi preprečevanja dvojne obdavčitve prihodkov, v nadaljevanju: Konvencija o dvojnem obdavčenju) kot diplomatsko osebje Stalnega predstavništva Kraljevine Španije.

20 Tretjič, tožeča stranka navaja, da je v primeru avtonomne skupnosti Katalonije, Patronat subjekt javnega prava, ki ga je leta 1982 ustanovila katalonska vlada zaradi pristopa Kraljevine Španije k Evropskim skupnostim in ki od tega dne spremlja razvoj zakonodaje Skupnosti in sodeluje pri njem tako, da se zavzema za interese in posreduje skrbi in pričakovanja navedene avtonomne skupnosti. Ta institucija je

torej nerazdružljiv del uprave avtonomne skupnosti Katalonije in tako države Španije, zato bi moralo imeti delo, ki ga je tožeča stranka opravljala za Patronat, značaj dela za državo Španijo.

21 Tožeča stranka dodaja, da, če je očitno, da mora biti pojem države predmet samostojne razlage, pojem, ki je utemeljen na notranjih pravnih redih držav članic, ne spreminja izjeme iz člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ker bi se morala Komisija sama med razgovorom o nastopu dela strinjati, da sodi v primeru federalnih držav delo, ki ga opravljajo zaposleni pri regionalnih organih, v področje uporabe izjeme. Torej, iz tega samostojnega pojma ni mogoče sklepati, da vsak občinski organ izvaja storitve za državo, ker, drugače kot pri teh organih, pristojnosti avtonomnih skupnosti ne določi država, ampak so njihove lastne pristojnosti, ki jih določi španska Ustava. Na koncu tožeča stranka trdi, da ne namerava primerjati svojega položaja s položajem diplomatov, ampak s položajem zaposlenega pri stalnem predstavništvu, ki ni diplomat. Torej, če je diplomatska imuniteta odločilen element, ne bi bilo razloga za uporabo izjeme, ki je namenjena vsem zaposlenim na takem predstavništvu, kot je to storila Komisija.

22 Komisija meni, da, če je res, da so španske avtonomne skupnosti nosilke določenih pristojnosti, ki jim jih je neposredno dodelila splošna državna uprava na podlagi španske Ustave, to ne pomeni, da so avtonomne skupnosti države niti to, da je mogoče šteti delo, ki so ga opravile v Patronatu, za delo za državo v smislu izjeme iz člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

— Presoja Sodišča prve stopnje

23 Na podlagi ustaljene sodne prakse je namen izselitvenega dodatka nadomestiti stroške in posebne neugodnosti zaradi opravljanja dela v državi, s katero uradnik

pred nastopom dela ni imel trajnih vezi (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 30. marca 1993 v zadevi Vardakas proti Komisiji, T-4/92, Recueil, str. II 357, točka 39; z dne 14. decembra 1995 v zadevi Diamantaras proti Komisiji, T-72/94, RecFP, str. I-A-285 in II-865, točka 48, in z dne 28. septembra 1999 v zadevi J proti Komisiji, T-28/98, RecFP, str. I-A-185 in II-973, točka 32). Da bi se lahko vzpostavile take trajne vezi in tako uradnik ne bi bil upravičen do izselitvenega dodatka, zakonodajalec določa, da je moral imeti uradnik v državi, kjer je kraj njegove razporeditve, običajno bivališče ali je pet let opravljal svojo glavno poklicno dejavnost (zgoraj navedena sodba Diamantaras proti Komisiji, točka 48).

24 Prav tako je treba opozoriti, da je v členu 4(1)(a), druga alinea, Priloge VII h Kadrovskim predpisom predvidena izjema v korist osebam, ki so v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, opravljale delo za drugo državo ali mednarodno organizacijo. Namen te izjeme je dejstvo, da pod takimi pogoji ni mogoče šteti, da so te osebe vzpostavile trajne vezi z državo razporeditve zaradi začasnega značaja njihove napotitve v to državo (sodbe Sodišča z dne 15. januarja 1981 v zadevi Vutera proti Komisiji, 1322/79, Recueil, str. 127, točka 8, in z dne 2. maja 1985 v zadevi De Angelis proti Komisiji, 246/83, Recueil, str. 1253, točka 13).

25 Tožeča stranka je začela delo pri Komisiji 16. novembra 2001, zato je referenčno obdobje, ki ga je treba upoštevati na podlagi člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, obdobje med 16. majem 1996 in 15. majem 2001. Stranke so ugotovile, da je v tem referenčnem obdobju tožeča stranka opravljala svojo glavno poklicno dejavnost pri predstavništvu Patronat v Bruslju.

26 Vprašanje, ki se postavlja v tem primeru, je, ali je treba delo, ki ga je opravila tožeča stranka za predstavništvo Patronat v Bruslju, šteti, kot trdi tožeča stranka, za delo za državo v smislu člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

27 V skladu z ustaljeno sodno prakso izhaja iz zahtev tako enotne uporabe prava Skupnosti kot tudi načela enakosti, da je izraze določb prava Skupnosti, ki ne vsebujejo nobene izrecne napotitve na pravo držav članic za določitev njegovega pomena in obsega, običajno treba v celi Skupnosti razlagati samostojno in enotno, ob upoštevanju konteksta določbe in zasledovanega cilja navedene ureditve. Če izrecne napotitve ni, je mogoče, da v tem primeru uporaba prava Skupnosti vsebuje napotitev na pravo držav članic, če sodišče Skupnosti v pravu Skupnosti ali v splošnih načelih prava Skupnosti ne more najti elementov, ki bi mu s samostojno razlago omogočali natančno določitev njene vsebine in obsega (glej sodbo Sodišča z dne 18. januarja 1984 v zadevi Ekro, 327/82, Recueil, str. 107, točka 11; sodbo Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v zadevi Díaz García proti Parlamentu, T-43/90, Recueil, str. II-2619, točka 36; z dne 28. januarja 1999 v zadevi D proti Svetu, T-264/97, RecFP, str. I-A-1 in II-1, točki 26 in 27, potrjena s sodbo Sodišča z dne 31. maja 2001 v združenih zadevah D in Švedska proti Svetu, C-122/99 P in C-125/99 P, Recueil, str. I-4319).

28 V tem primeru pravo Skupnosti in predvsem Kadrovski predpisi zagotavljajo zadostne navedbe, ki omogočajo natančno določitev obsega člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom in zato določitev samostojne razlage pojma država glede na različna nacionalna prava, kot sta to stranki sami zatrjevali v svojih vlogah.

29 Najprej je Sodišče razsodilo, da iz sistematike Pogodbe jasno izhaja, da se pojem države članice v smislu določb o institucijah nanaša le na vladne organe držav članic in ga ni mogoče razširiti na regionalne vlade ali organe avtonomnih skupnosti, ne glede na obseg pristojnosti, ki jih imajo. Nasprotna razlaga bi ogrozila institucionalno ravnovesje, ki ga predvidevajo pogodbe, ki določajo predvsem pogoje, pod katerimi države članice, kar pomeni države, ki so podpisnice ustanovitvenih pogodb in pogodb o pristopu, sodelujejo pri delovanju institucij Skupnosti (sklep Sodišča z dne 21. marca 1997 v zadevi Région wallonne proti Komisiji, C-95/97, Recueil, str. I-1787, točka 6, in z dne 1. oktobra 1997 v zadevi Regione Toscana proti Komisiji, C-180/97, Recueil, str. I-5245, točka 6).

30 Na podlagi ustaljene sodne prakse določbe Kadrovskih predpisov, katerih edini cilj je ureditev pravnih razmerij med institucijami in uradniki z določitvijo vzajemnih pravic in obveznosti, vsebujejo natančno terminologijo, katere analogna razširitev na primere, ki niso izrecno zajeti, je izključena (sodbe Sodišča z dne 16. marca 1971 v zadevi Bernardi proti Parlamentu, 48/70, Recueil, str. 175, točki 11 in 12, in z dne 20. junija 1985 v zadevi Klein proti Komisiji, 123/84, Recueil, str. 1907, točka 23; sodba Sodišča prve stopnje z dne 19. julija 1999 v zadevi Mammarella proti Komisiji, T-74/98, RecFP, str. I-A 151 in II-797, točka 38).

31 V členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom je zakonodajalec izbral izraz „država“, čeprav so v obdobju, ko so bili Kadrovski predpisi sprejeti, že obstajale države članice s federalno ali regionalno strukturo, kot je Zvezna republika Nemčija, in ne samo države z notranjo centralizirano strukturo. Če bi torej zakonodajalec Skupnosti želel v navedenem členu zajeti politične podenote ali lokalne skupnosti, bi moral to narediti izrecno. Lahko bi se štelo, da avtorji Kadrovskih predpisov niso imeli namena v izraz „dela, opravljena za drugo državo“ iz tega člena vključiti političnih podenot države, kot so regionalne vlade, avtonomne skupnosti ali drugi lokalni organi.

32 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da se pojem „države“ iz člena 4 Priloge h Kadrovskim predpisom nanaša samo na državo kot pravno osebo in enotni subjekt mednarodnega prava in njene organe upravljanja. Razlaga, ki jo predlaga tožeča stranka, bi, kot trdi Komisija, lahko povzročila, da bi se za državo šteli vsi javni organi, ki imajo lastno pravno osebnost, na katere bi osrednja vlada prenesla notranje pristojnosti, kar vključuje občine ali vse organe, na katere bi uprava prenesla svoje naloge.

33 Zato je treba izraz „dela, opravljena za drugo državo“ iz člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom razlagati tako, da se ne nanašajo na dela, opravljena za vlade političnih podenot države.

34 Iz navedenega izhaja, da dela, ki jih je tožeča stranka opravila za predstavništvo Patronat v Bruslju, ni mogoče šteti za dela, opravljena za državo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

35 Te presoje ne omaja trditev tožeče stranke, ki izhaja iz obstoja samostojnega izraza države v pravu Skupnosti, ki naj bi vključeval decentralizirane organe. Če je jasno, da je v skladu s sodno prakso, ki jo je navedla tožeča stranka glede ugotovitve neizpolnitve obveznosti države, treba ugotoviti, da so organi države, ki morajo zagotoviti spoštovanje predpisov prava Skupnosti, centralni organi, organi federalne države in teritorialni organi ali decentralizirani organi navedene države v mejah svojih pristojnosti, je treba prav tako opozoriti, da se tožba, s katero lahko Sodišče ugotovi, da država članica ni izpolnila katere od svojih obveznosti, nanaša samo na njeno vlado, tudi če bi bila neizpolnitev posledica dejanja ali nedejanja organov federalne države, regije ali avtonomne skupnosti (zgoraj navedeni sklep Région wallonne proti Komisiji, točka 7, in zgoraj navedeni sklep Regione Toscana proti Komisiji, točka 7). Te sodne prakse torej ni mogoče tehtno navajati v utemeljevanje široke razlage pojma „država“, ki jo zagovarja tožeča stranka.

36 Prav tako je treba zavrniti trditve, ki jih je navedla tožeča stranka, izvedene iz pristojnosti avtonomnih skupnosti v pravnem redu Španije in iz besedila odločbe španskega Tribunala Constitucional. Res je, da imajo avtonomne skupnosti pristojnosti, ki so jim bile dodeljene na podlagi španske ustave, in da zgoraj navedena odločba Tribunala Constitucional z dne 26. maja 1994 določa, da imajo na podlagi teh pristojnosti pravico, da sledijo dejavnostim institucij Skupnosti in se informirajo o njih ter da imajo lahko zato urade v Bruslju. Kljub temu je treba poudariti, da odločba španskega Tribunala Constitucional ureja vprašanje notranjega španskega prava na podlagi španske ustave in da jasno določa, da ustanovitvene pogodbe pri dejavnostih Skupnosti predvidevajo sodelovanje samih

držav članic in da to izključuje obstoj razmerij med organi, ki so na nižji ravni kot državni organi, kot so avtonomne skupnosti, in institucijami Skupnosti, ki bi lahko na kakršen koli način zavezovale špansko državo. Po mnenju Tribunala Constitucional ob upoštevanju same strukture Evropske unije taka razmerja niso mogoča. V vsakem primeru so na podlagi člena 220 ES za razlago prava Skupnosti pristojni sodni organi Skupnosti.

37 Poleg tega je treba opozoriti, da imajo predstavništva španskih avtonomnih skupnosti v Bruslju nalogo, da se zavzemajo za interese uprave, ki jo predstavljajo, interese, ki ne sovpadajo nujno z interesi drugih avtonomnih skupnosti in interesi Kraljevine Španije kot države.

38 Tožeča stranka se prav tako ne more sklicevati na dejstvo, da je bila zavezana k enakemu sistemu zdravstvenega zavarovanja in enakemu davčnemu sistemu kot zaposleni pri stalnem predstavništvu Kraljevine Španije v Bruslju.

39 Treba je opozoriti, da Konvencija o dvojnem obdavčenju, ki je bila sprejeta nekaj let po Kadrovskih predpisih, v členu 19(1) določa, da so „prejemki, vključno s pokojnino, ki jih je plačala država pogodbenica ali ena od njenih političnih podenot ali lokalnih skupnosti […] fizični osebi zaradi dela za to državo ali eno od njenih političnih podenot ali lokalnih skupnosti, obdavčeni samo v navedeni državi.“ Ta konvencija torej razlikuje med delom, ki je opravljeno za državo, in delom za eno od političnih podenot države, česar pa člen 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom ne razlikuje.

40 Pri sistemu zdravstvenega zavarovanja pa obrazca E 106 in E 111 samo potrjujeta pravico osebe do zdravstvene oskrbe v državi, ki ni država, kjer je običajno zavarovana ali je bila prej zavarovana. Glede obrazca E 106 je treba poleg tega

pripomniti, da je izdan ne samo za diplomate in druge člane stalnega predstavništva Kraljevine Španije pri Evropski uniji, ampak tudi za številne druge vrste zaposlenih, ki delajo zunaj Španije.

41 Na koncu, glede trditve tožeče stranke, ki izhaja iz sodelovanja predstavništev avtonomnih skupnosti pri posvetovalnih odborih Komisije, je treba pripomniti, da izjeme iz člena 4(1)(a), druga alinea, Priloge VII h Kadrovskim predpisom ni mogoče omejiti samo na osebe, ki so del osebja druge države članice ali mednarodne organizacije, ker zajema vse „okoliščine, ki izhajajo iz del, opravljenih za drugo državo ali mednarodno organizacijo“ (zgoraj navedena Sodba Sodišča prve stopnje Diamantaras proti Komisiji, točka 52, in sodba z dne 3. maja 2001 v zadevi Liaskou proti Svetu, T-60/00, RecFP, str. I-A-107 in II-489, točka 49). Uporaba izjeme iz navedenega člena 4 kljub temu zahteva, da je imel zainteresirani neposredne pravne vezi z zadevno državo ali mednarodno organizacijo, kar je v skladu z neodvisnostjo držav in institucij pri notranji organizaciji njihovih storitev, ki jim omogoča, da povabijo tretje osebe, ki niso del njihove hierarhične strukture, k opravljanju natančno določenih del (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 22. marca 1995 v zadevi Lo Giudice proti Parlamentu, T-43/93, RecFP, str. I-A-57 in II-189, točka 36, in z dne 11. septembra 2002 v zadevi Nevin proti Komisiji, T-127/00, RecFP, str. I-A-149 in II-781, točka 51).

42 Glede tega je dovolj ugotoviti, da je tožeča stranka na obravnavi izrecno priznala, da nikoli ni bila vključena v špansko predstavništvo, ki je sodelovalo pri sejah organov Sveta in Komisije, ki so potekale v referenčnem obdobju, ki se upošteva za njo. Tožeča stranka prav tako ni navedla, da je ohranila kakršno koli neposredno pravno vez z osrednjo vlado države Španije, ki bi omogočala, da bi se štelo, da je v navedenem obdobju opravljala dela za državo Španijo.

43 Pod temi pogoji ni mogoče šteti, da je tožeča stranka opravljala dela za državo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

44 Na podlagi navedenega je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: napačno ugotovljeno dejansko stanje

— Trditve strank

45 Tožeča stranka trdi, da je Komisija napačno ugotovila dejansko stanje, ker sta njeno običajno bivališče in kraj, v katerem ima svoje interese, v referenčnem obdobju, ki je predvideno v členu 4 Priloge h Kadrovskim predpisom, še vedno v Španiji in ne v Belgiji. Bivališče v Bruslju med opravljanje poklicnega dela v službah Patronata je samo začasno in sekundarno, tako da naj bi bila tožeča stranka upravičena do izselitvenega dodatka na podlagi člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. V utemeljitev te trditve tožeča stranka navaja naslednje elemente, ki dokazujejo, da sta bila kraj, v katerem ima svoje interese, in njeno običajno bivališče še vedno v Barceloni (Španija):

— glavno prebivališče je v Barceloni, v domu njene družine, in je prijavljena pri upravi občine Barcelona, kjer je vpisana na volilni seznam, izvaja svoje volilne pravice in je podaljšala osebno izkaznico;

— pogodba o delu je na podlagi španskega prava, podpisana v Barceloni, in jo na davčnem in socialnem področju ureja španska zakonodaja;

— plačilo davkov v Španiji, kjer predloži letno davčno napoved kot španska delavka, ki je obdavčena na podlagi člena 19 Konvencije o dvojnem obdavčenju;

— zdravstveno zavarovanje ureja špansko pravo na podlagi obrazcev E 111 in E 106 kot za osebje, napoteno v Bruselj;

— bančni račun, odprt v Barceloni, in življenjsko zavarovanje, sklenjeno v Barceloni;

— hipotekarno posojilo, sklenjeno v Barceloni za nakup stanovanja v tem mestu.

46 Tožeča stranka dodaja, da so vezi, ki jih je obdržala s Španijo, pomembnejše kot tiste, ki se jih običajno obdrži z državo, kjer prebivajo starši, ker je v Barceloni opravila univerzitetni in podiplomski študij in ker je, preden jo je Patronat razporedil na predstavništvo v Bruslju, prav tako opravljala poklicno dejavnost v tem mestu. Dejstvo, da je prejemala „dodatek za delo v tujini“ na podlagi pogodbe s Patronatom, pa nikakor ne pomeni, da je stalno prebivala v Bruslju, ker je bil namen tega dodatka ravno povrnitev škode tožeči stranki zaradi začasnega in nedoločenega bivanja v Bruslju in je bil upravičen z neobstojem trajnih vezi z Belgijo.

47 Komisija zatrjuje, da je treba očitek zavrniti kot neutemeljenega, ker je tožeča stranka običajno bivala in opravljala svojo glavno poklicno dejavnost v Bruslju od leta 1993 in med celotnim referenčnim obdobjem, ki je določeno v členu 4 Priloge h Kadrovskim predpisom, ne da bi elementi, na katere se je sklicevala, bili taki, da bi utemeljili nasprotno.

48 Po mnenju Komisije so elementi, na katere se sklicuje tožeča stranka, samo običajne vezi, ki jih ohranja vsaka oseba z matično državo, in ne dokazujejo, da se stalni kraj,

v katerem ima svoje interese, nahaja v Španiji. Poleg tega naj bi plačilo davkov od prihodkov v Španiji izhajalo preprosto iz uporabe člena 19 Konvencije o dvojnem obdavčenju in dostop do zdravstvene nege v Belgiji na podlagi obrazcev E 111 in E 106 naj bi dokazoval točno to, da je tožeča stranka prebivala v Belgiji. Poleg tega je tožeča stranka sama v tožbi potrdila, da je njena pogodba o delu določala prejemanje dodatka za delo v tujini, ki je vezan na njen status osebja, napotenega v Bruselj. Če bi šlo samo za začasno bivanje in ne za dejansko bivanje, bi tako nadomestilo izgubilo smisel.

— Presoja Sodišča prve stopnje

49 Člen 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa, da se izselitveni dodatek odobri uradniku, ki nima in nikoli ni imel državljanstva države, na katere ozemlju je kraj njegove razporeditve, in ki ni imel, v obdobju petih let, ki se izteče šest mesecev pred nastopom dela, običajnega bivališča ali opravljal glavne poklicne dejavnosti na ozemlju navedene države.

50 Da bi opredelili take primere, je sodna praksa potrdila, da je treba člen 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom razlagati tako, da je glavni pogoj za pridobitev izselitvenega dodatka običajno bivališče uradnika, ki ga je imel pred začetkom nastopa dela. Poleg tega je pojem izselitve prav tako odvisen od osebnega položaja uradnika, od stopnje njegove integracije v njegovo novo okolje, ki se lahko vzpostavi, na primer, z običajnim bivališčem ali prejšnjim opravljanjem glavne poklicne dejavnosti (zgoraj navedena sodba De Angelis proti Komisiji, točka 13; sodba Sodišča prve stopnje z dne 8. aprila 1992 v zadevi Costacurta Gelabert proti Komisiji, T-18/91, Recueil, str. II-1655, točka 42; v tem smislu glej prav tako sodbo Sodišča z dne 9. oktobra 1984 v zadevi Witte proti Parlamentu, 188/83, Recueil, str. 3465, točka 8).

51 Običajno bivališče je kraj, ki mu je udeleženec prostovoljno določil stalni značaj trajnega ali stalnega kraja, v katerem ima svoje interese. Da bi določili običajno bivališče, je treba upoštevati vse elemente glavnih dejstev in predvsem dejansko bivališče zainteresiranega (sodba Sodišča z dne 15. septembra 1994 v zadevi Magdalena Fernández proti Komisiji, C-452/93 P, Recueil, str. I-4295, točka 22; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1992 v zadevi Benzler proti Komisiji, T-63/91, Recueil, str. II-2095, točka 17, in z dne 28. septembra 1993 v zadevi Magdalena Fernández proti Komisiji, T-90/92, Recueil, str. II-971, točka 27).

52 Treba je opozoriti, da je referenčno obdobje, ki ga je treba upoštevati za uporabo člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, obdobje med 16. majem 1996 in 15. majem 2001, saj je tožeča stranka nastopila delo šest mesecev po preteku zadnjenavedenega datuma, to je 16. novembra 2001.

53 Iz listin spisa torej jasno izhaja, da je tožeča stranka od 15. januarja 1993 do novembra 2001 prebivala in opravljala svojo glavno poklicno dejavnost v Bruslju.

54 Tožeča stranka je tako v pritožbi kot v noti z dne 18. januarja 2002 potrdila, da je v obdobju osmih let, do 15. novembra 2001 delala na predstavništvu katalonske vlade pri institucijah Skupnosti v Bruslju.

55 Pogodba o delu, ki sta jo 15. januarja 1993 sklenila tožeča stranka in Patronat in ki ureja opravljanje dela tožeče stranke pri Patronatu do nastopa dela pri Komisiji, to je skoraj devet let, je v svoji drugi uvodni izjavi določala, da je bila tožeča stranka zaposlena kot del upravnega osebja in je opravljala delo na „uradu v Bruslju“.

56 Sedma določba pogodbe je določala, da je tožeča stranka prejemala dodatek, ker je bil kraj opravljanja dela v „Belgiji“, in sta ji bili na voljo dve letalski karti za pot Bruselj–Barcelona–Bruselj zaradi opravljanja dela v tujini. Tožeča stranka je sama priznala v tožbi, da je prejemala dodatek „zaradi dela v tujini, ki ga je opravljala kot del osebja, napotenega na predstavništvo v Bruselj“. Torej so ti dodatki podeljeni za premestitev težav, ki jih nujno vključujejo življenje in delo v drugi državi, in, v določenih državah, višje življenjske stroške.

57 Osma določba pogodbe je določala, da so bili zneski plač, ki jih predvideva pogodba, določeni predvsem glede na „povišanje indeksa življenjskih stroškov (IPC, [i]ndice des [p]rix à la [c]onsommation), ki je uradno potrjen […] v Belgiji“. Na koncu, deseta določba pogodbe je priznavala pet dni posebnega dopusta zaradi opravljanja dela tožeče stranke v Belgiji.

58 Iz zgoraj navedenih elementov sledi, da je bila v skladu z obveznostmi iz pogodbe s Patronatom tožeča stranka že od začetka delovnega razmerja zaposlena z namenom napotitve v Bruselj. Zato je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v referenčnem obdobju prebivala in opravljala svojo glavno poklicno dejavnost v smislu člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom v Bruslju, kamor je premestila kraj, v katerem ima svoje interese.

59 Zaradi elementov, na katere se je sklicevala tožeča stranka, da bi dokazala, da je bil v referenčnem obdobju kraj, v katerem ima svoje interese, v Španiji, ni treba dvomiti o ugotovitvi iz prejšnje točke.

60 Čeprav bi priznali, da določeni elementi, ki jih je navedla tožeča stranka, pomenijo ohranitev vrste vezi s Španijo, je dejstvo, da dokazilo o prebivališču, prijava

v Barceloni, vpis na volilni seznam tega mesta, tamkajšnje izvrševanje političnih pravic in davčna zavezanost ne dokazujejo, da je bil stalni kraj, v katerem ima svoje interese, še vedno v Španiji (v tem smislu glej zgoraj navedeni sodbi Sodišča prve stopnje z dne 28. septembra 1993 v zadevi Magdalena Fernández proti Komisiji, točka 30, in z dne 27. septembra 2000 v zadevi Lemaître proti Komisiji, T-317/99, RecFP, str. I-A-191 in II-867, točka 57).

61 Prav tako dejstvo, da ima interese in premoženje v Španiji, kot so ohranitev bančnega računa, pogodbe o življenjskem zavarovanju ali lastninske pravice na nepremičnini v Barceloni, ne pomeni, da se je stalni kraj, v katerem ima tožeča stranka svoje interese, nahajal v tej državi (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Sodišča prve stopnje v zadevi Magdalena Fernández proti Komisiji, točka 30, in v zgoraj navedeni zadevi Liaskou proti Svetu, točka 63). Poleg tega je treba glede nakupa stanovanja v Barceloni opomniti, da tožeča stranka ne ugovarja, da je bil ta nakup opravljen leta 1989, to je preden je bila napotena v Bruselj januarja 1993 in pred začetkom referenčnega obdobja maja 1996.

62 Na koncu, dostop do zdravstvene oskrbe v Belgiji na podlagi obrazcev E 111 in E 106 ter plačilo osebnih prejemkov in plačilo davkov v Španiji na podlagi člena 19 Konvencije o dvojnem obdavčenju, ki ne dokazujejo, da se je, kot trdi tožeča stranka, njen kraj, v katerem je imela interese v referenčnem obdobju, nahajal v Španiji, dokazujejo, da je za daljše obdobje odšla iz Španije in da je torej običajno bivala in delala v drugi državi, v tem primeru v Belgiji.

63 Iz navedenega izhaja, da Komisija ni napačno ugotovila dejanskega stanja, ki se nanaša na osebni položaj tožeče stranke in je pravilno ugotovila, da ni imela pravice do izselitvenega dodatka.

64 Drugi tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

— Trditve strank

65 Tožeča stranka trdi, da je obrazložitev odločbe z dne 10. junija 2002 očitno nezadostna. Komisija ni zahtevala dodatnih podatkov in je uporabila standardno formulacijo, iz katere ni mogoče razumeti razlogov, zaradi katerih navedena posebna dejstva ne utemeljujejo podelitve izselitvenega dodatka.

66 Komisija zahteva zavrnitev tožbenega razloga kot neutemeljenega, ker odločba z dne 10. junija jasno določa razloge, zaradi katerih so bili izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki tožeči stranki zavrnjeni.

— Presoja Sodišča prve stopnje

67 Treba je opomniti, da je cilj obveznosti obrazložitve udeležencu zagotoviti zadostne podatke za presojo utemeljitve odločbe, ki jo je sprejela uprava, in možnost, da pred Sodiščem prve stopnje vloži tožbo, ter da temu omogoča izvajanje nadzora. Njen obseg je treba presoditi glede na konkretne okoliščine, predvsem glede na vsebino akta, značaja razlogov, na katere se sklicuje, in interesa, da naslovnik lahko prejme

pojasnilo (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 26. januarja 1995 v zadevi Pierrat proti Sodišču, T-60/94, RecFP, str. I-A-23 in II-77, točka 31 in 32; z dne 9. marca 2000 v zadevi Vicente Nuñez proti Komisiji, T-10/99, RecFP, str. I-A-47 in II-203, točka 41, in z dne 31. januarja 2002 v zadevi Hult proti Komisiji, T-206/00, RecFP, str. I-A-19 in II-81, točka 27).

68 V tem primeru je treba poudariti, da odločba z dne 10. junija 2002 o zavrnitvi pritožbe tožeče stranke nedvomno določa, da ta nima pravice do izselitvenega dodatka, ker njena poklicna dejavnost na uradu Patronata v Bruslju med 15. januarjem 1993 in 15. novembrom 2001 ne sodi pod izjemo „dela, opravljena za drugo državo“ iz člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, z določitvijo razlogov za tako presojo. Še več, odločba z dne 10. junija 2002 izrecno določa, da je glede odsotnosti možnosti „izničenja“ referenčnega obdobja, ki ga je treba upoštevati (od 16. maja 1996 do 15. maja 2001), pristojni organ tožeči stranki pravilno zavrnil dodatek, ker je ta med referenčnim obdobjem bivala in opravljala svojo poklicno dejavnost v Bruslju. Pojasnila Komisije v odločbi z dne 10. junija 2002 torej v celoti zadostujejo zahtevam zahtevane obrazložitve.

69 Poleg tega je tožeča stranka v pritožbi in v tožbi (točka 17) priznala, da je bila med razgovorom o določitvi njenih pravic ob nastopu dela za GD za „Kadrovske zadeve in administracijo“ seznanjena, da urada Patronata v Bruslju kot predstavništva katalonske vlade pri institucijah Skupnosti ni mogoče šteti za državno službo v smislu člena 4 Priloge h Kadrovskim predpisom.

70 Iz tega sledi, da je bila tožeča stranka popolnoma seznanjena z razlogi, zaradi katerih ji je OPI zavrnil izselitveni dodatek.

71 Tožbeni razlog kršitve obveznosti obrazložitve je zato treba zavrniti kot neutemeljenega.

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja

— Trditve strank

72 Tožeča stranka trdi, da je bila diskriminirana v primerjavi z drugimi uradniki, ki so v referenčnem obdobju delali na predstavništvu regij drugih držav članic v Bruslju, na primer za dežele ali „zveze skupnosti Združenega Kraljestva“, in ki jim je bila priznana pravica do izjeme „dela, opravljena za drugo državo“, določene v členu 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

73 Tožeča stranka opozarja, da je enako obravnavanje splošno načelo prava Skupnosti, ki se uporablja na področju javnih služb. To načelo je kršeno, če se dve osebi, katerih dejanski in pravni položaj se bistveno ne razlikujeta, obravnava različno ali če se različni položaji obravnavajo enako (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 2. aprila 1998 v zadevi Apostolidis proti Sodišču, T-86/97, RecFP, str. I-A-167 in II-521, točka 61, in z dne 1. junija 1999 v združenih zadevah Rodríguez Pérez in drugi proti Komisiji, T-114/98 in T-115/98, RecFP, str. I-A-97 in II-529, točka 75). Tožeča stranka navaja primer W., ki je delal več kot pet let na predstavništvu nemške dežele v Bruslju na podlagi pogodbe javnega uslužbenca, ki je bila sklenjena v Nemčiji in je določala napotitev v Bruselj, in ki mu je Komisija priznala izselitveni dodatek.

74 Komisija meni, da je tožbeni razlog treba zavrniti kot neutemeljenega, ker ni naredila nobene diskriminacije. V primeru W. gre za poseben primer, dejstva, ki jih je navedla tožeča stranka niso točna, ker, čeprav je res, da je sporni uradnik dobil izselitveni dodatek, naj bi to temeljilo na tem, da ni prebival in opravljal svoje poklicne dejavnosti v Bruslju v delu referenčnega obdobja, ki se je zanj upoštevalo, in ne na izničenju delovne dobe pri nemški deželi. Komisija je pripravljena Sodišču prve stopnje, če bi presodilo, da je to potrebno, predložiti ustrezne listine, ki bi potrdile to trditev.

75 Komisija trdi, da se v vsakem primeru nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonitost, ki je bila storjena v korist drugega (zgoraj navedena sodba Witte proti Parlamentu, točka 15, in Sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. februarja 2000, v zadevi Rose proti Komisiji, T-22/99, RecFP, str. I-A-27 in II-115, točka 39).

— Presoja Sodišča prve stopnje

76 Treba je poudariti, da je na podlagi ustaljene sodne prakse načelo enakosti temeljno načelo prava Skupnosti. To načelo zahteva, da se podobni položaji ne obravnavajo različno, razen če je razlikovanje objektivno upravičeno (sodba Sodišča z dne 19. oktobra 1977 v združenih zadevah Ruckdeschel in drugi, 117/76 in 16/77, Recueil, str. 1753, točka 7; z dne 8. oktobra 1980 v zadevi Überschär, 810/79, Recueil, str. 2747, točka 16, in z dne 16. oktobra 1980 v zadevi Hochstrass proti Sodišču 147/79, Recueil, str. 3005, točka 7; sodba Sodišča prve stopnje z dne 26. septembra 1990 v zadevi Beltrante in drugi proti Svetu, T-48/89, Recueil, str. II-493, točka 34). Tako obstaja kršitev načela enakega obravnavanja, če se dve osebi, katerih dejanski in pravni položaj se bistveno ne razlikujeta, obravnava različno ali če se različni položaji obravnavajo enako (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 1994 v zadevi La Pietra proti Komisiji, T-100/92, RecFP, str. I-A-83 in II-275, točka 50, in z dne 16. aprila 1997 v zadevi Kuchlenz-Winter proti Komisiji, T-66/95, Recueil, str. II-637, točka 55).

77 Treba je poudariti, da, kot upravičeno trdi Komisija, se je mogoče sklicevati na načelo enakega obravnavanja samo v okviru spoštovanja zakonitosti (sodba Sodišča z dne 13. julija 1972 v združenih zadevah Besnard in drugi proti Komisiji, od 55/71 do 76/71, 86/71, 87/71 in 95/71, Recueil, str. 543, točka 39, in zgoraj navedena sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. septembra 1993 v zadevi Magdalena Fernández proti Komisiji, točka 38) in da se nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonitost, ki je bila storjena v korist drugega (zgoraj navedena sodba Witte proti Parlamentu, točka 15, in zgoraj navedena sodba Rose proti Komisiji, točka 39).

78 V tem primeru je bilo v okviru preizkusa kršitve tožbenega razloga, izvedenega iz člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ugotovljeno, da je treba izraz „dela, opravljena za drugo državo“ iz te določbe razlagati tako, da se ne nanaša na delo, ki je opravljeno za vlade političnih podenot držav.

79 Celo ob predpostavki, da bi Komisija dejansko zadevnemu uradniku priznala izselitveni dodatek zato, ker je delovna doba pri predstavništvu dežele v Bruslju spadala v področje izjeme „dela, opravljena za drugo državo“, se na tako nepravilnost tožeča stranka v utemeljitev kršitve načela enakosti ne more sklicevati.

80 V vsakem primeru je treba upoštevati, da je Komisija v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje o politiki, ki jo uporablja na tem področju v zadnjih desetih letih, odločno zatrjevala, da ni nikoli sledila upravni praksi, ki temelji na izničenju delovne dobe, ki je bila opravljena v službi delegacije predstavništev federalnih držav v Belgiji, in na tej podlagi dodelila izselitveni dodatek uradnikom, ki so prej v zadevnem referenčnem obdobju delali za ta predstavništva. Komisija je v odgovoru Sodišču prve stopnje znova ponovila, da je primer W., na katerega se je sklicevala tožeča stranka v utemeljitev domnevne kršitve načela enakega obravnavanja, napačen, ker mu je bil izselitveni dodatek odobren zato, ker ni prebival v Bruslju

v celotnem referenčnem obdobju, ki se upošteva zanj. Tožeča stranka na obravnavi nikakor ni niti nasprotovala niti se odzvala na pojasnila, ki jih je navedla Komisija glede netočnosti dejstev, na katere se je sklicevala glede položaja W.

81 V teh okoliščinah in ne da bi bilo treba zahtevati od Komisije, naj predloži osebni spis zadevnega uradnika, je treba ugotoviti, da načelo enakega obravnavanja ni bilo kršeno.

82 Tožbeni razlog, izveden iz kršitve načela enakega obravnavanja, torej ni utemeljen.

Dodatki, povezani z izselitvenim dodatkom

83 Tožeča stranka je zahtevala uporabo sodne prakse, na podlagi katere ji dnevnice in nadomestilo za nastanitev avtomatsko pripadajo v primeru priznanja njene pravice do izselitvenega dodatka (sodba Sodišča z dne 28. maja 1998 v zadevi Komisija proti Lozano Palacios, C-62/97 P, Recueil, str. I-3273).

84 Ker je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da tožeča stranka ni upravičena do prejemanja izselitvenega dodatka, je treba to zahtevo zavrniti.

85 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da je treba tožbo zavrniti kot v celoti neutemeljeno.

Stroški

86 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar na podlagi člena 88 tega poslovnika institucije nosijo svoje stroške v delovnopravnih sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci. Tožeča stranka s svojima predlogoma ni uspela, zato vsaka stranka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Vsaka stranka nosi svoje stroške.

Cooke García-Valdecasas Trstenjak

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 25. oktobra 2005.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon R. García-Valdecasas